

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Michalem Mazancem a soudců JUDr. JanaPassera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci v právní věci žalobců: **a) V. T., b) A. T.,** zastoupeni Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem v Brně, Příkop 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie,** se sídlem v Praze 3, Olšanská 2, poštovní schránka 78, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2006, čj. SCPP-329/C-246-2006, o kasační stížnosti žalobce a) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2009, čj. 5 Ca 67/2006 - 41,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2009, čj. 5 Ca 67/2006 - 41, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Správní rozhodnutí

[1] Správní orgán I. stupně, Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, Oddělení cizinecké policie v Děčíně rozhodnutím ze dne 16. 12. 2005, čj. SCPP-996-16/UL-II-14-2005, uložil podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), žalobci a) správní vyhoštění s dobou platnosti na 3 roky, dále stanovil dobu na vycestování (30. 12. 2005) a rozhodl, že se na žalobce a) nevztahuje překážka vycestování. Současně podle § 55 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád"), vyloučil odkladný účinek odvolání.

[2] Oba žalobci se proti tomuto rozhodnutí odvolali. Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie (dále jen „žalovaný") rozhodnutím ze dne 23. 2. 2006, čj. SCPP-329/C-246-2006, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že žalobci a) uložil podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění z

území České republiky a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky. Dále určil dobu k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o odvolání. Uvedl, že v případě vynětí z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v § 2 citovaného zákona počíná doba k vycestování běžet ode dne odpadnutí tohoto důvodu. Ostatní výroky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zanechal beze změny.

II. Řízení před městským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalovaného o odvolání brojili žalobci a) a b) žalobou podanou 13. 3. 2006 u Městského soudu v Praze.

[4] Městský soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2009, čj. 5 Ca 67/2006 - 41, žalobu zamítl. V odůvodnění uvedl, že žalovaný neměl při svém rozhodování oprávnění zohlednit směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS č. 2004/38/ES (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“ nebo „směrnice“), protože k transpozici této směrnice do zákona o pobytu cizinců došlo až na základě novely tohoto zákona provedené zákonem č. 161/2006 Sb. Městský soud měl však za to, že tato vada nedosahuje intenzity, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Pro rozhodnutí o správním vyhoštění stačilo uvážit, zda je žalobcovo jednání jednáním, které podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 26. 4. 2006, závažným způsobem narušuje veřejný pořádek. Tuto úvahu rozhodnutí žalovaného obsahuje, protože uvádí, že jednání žalobce – uznání otcovství – závažným způsobem narušilo veřejný pořádek, neboť bylo účelové a jeho cílem bylo legalizovat pobyt žalobce na území České republiky. S těmito závěry se městský soud ztotožnil, protože dle jeho názoru žalobce obcházel zákon o pobytu cizinců.

[5] Protože samotný § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců poskytuje ochranu před zneužitím práva, považoval městský soud odkaz žalovaného na článek výše specifikované směrnice za nadbytečný. Žalobci poukazovali na rozpor rozhodnutí žalovaného s čl. 27 odst. 2 této směrnice, městský soud byl však toho názoru, že rozhodnutí žalovaného bylo dostatečně adresné a vycházelo ze skutkových okolností souvisejících s konkrétním jednáním žalobce. Městský soud proto nepovažoval za důvodnou námitku, že rozhodnutí žalovaného není založeno na osobním chování žalobce.

[6] Městský soud dále nesouhlasil s žalobní námitkou, že správní vyhoštění neumožňuje čl. 2 odst. 4 Ústavy a čl. 2 odst. 3 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. K vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo v souvislosti s jednáním žalobce, které závažným způsobem narušilo veřejný pořádek. Zákon o pobytu cizinců v těchto případech správní vyhoštění cizince umožňuje. Žalobce proto nesprávně tvrdil, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem a že mu bylo kladeno za vinu jednání, které zákon nezakazuje. Žalovaný tím, že zkoumal okolnosti uznání otcovství nezletilé, nepřekročil pravomoc správního orgánu; pouze zjišťoval, zda žalobce svým jednáním závažně porušil veřejný pořádek a plnil povinnost spočívající v ochraně České republiky před neoprávněných získáváním povolení k pobytu. K neoprávněnému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce nedošlo.

[7] K námitce, že nebylo žalobci umožněno být u výslechu A. T., městský soud uvedl, že byla vznesena až při jednání před soudem, tedy po uplynutí doby pro rozšíření žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s., proto tato námitka nemohla mít vliv na přezkum napadeného rozhodnutí.

III. Kasační stížnost

[8] Žalobce a) (dále jen stěžovatel) podal proti rozsudku městského soudu 13. 11. 2009 kasační stížnost.

[9] Stěžovatel namítal, že jak žalovaný, tak soud vadně interpretoval § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a neurčitý pojem „veřejný pořádek". Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2009, čj. 5 As 51/2009 - 68, který se neurčitými pojmy zabývá. Dle stěžovatele je pojem veřejný pořádek ve smyslu cizineckého práva vymezen ve směrnici Evropského parlamentu a Rady ze dne 29. 4. 2004, č. 2004/38/ES a v judikatuře Evropského soudního dvora. V těchto pramenech se uvádí, že opatření přijatá z důvodu veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena na osobním chování dotyčné osoby. Ani předchozí odsouzení za trestný čin přijetí takových opatření neodůvodňuje.

[10] Stěžovatel se neztotožňuje s tím, že městský soud vyložil pojem „veřejný pořádek" jako *„normativní systém, na němž je založeno fungování společnosti v daném místě a čase"*. Při uplatnění výhrady veřejného pořádku je nutné zvažovat výsledky provedeného dokazování a tyto pak vztáhnout na situaci účastníků řízení. Toto opatření nelze uplatňovat z důvodu generální prevence či z obav z obcházení zákona. Výhradu veřejného pořádku by správní orgány měly aplikovat pouze za jasné důkazní situace, nikoli v případě pouhých pochybností, že došlo k obcházení zákona o pobytu cizinců, jako je tomu v nyní řešeném případě. Žalovaný při rozhodování vycházel pouze z jediného protokolu, který sepsal správní orgán I. stupně s žalobkyní b). Protokol ze dne 16. 12. 2005 však žalobkyně b) ve svém vyjádření zaslaném správnímu orgánu I. stupně zpochybnila.

[11] Dle stěžovatele žalovaný ve správním řízení neprokázal, že stěžovatel uznal otcovství dítěte pouze za účelem získání povolení k pobytu na území České republiky. Žádný český právní předpis neupravuje, že by otcovství nemohla uznat osoba, která není biologickým otcem dítěte. Jedinou zákonnou podmínkou je svobodná vůle rodičů, kteří chtějí prohlášení o otcovství učinit. Ustanovení § 87e písm. c) bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno až v roce 2007, v předmětné době proto neexistovaly normy upravující *„negativní konotaci souhlasného prohlášení otcovství"*. Stěžovatel v souvislosti s touto námitkou uzavřel, že i kdyby správní orgán na základě důkazů obstaraných dle správního řádu prokázal, že stěžovatel uznal otcovství, aniž by byl biologickým otcem dítěte, neumožňovala by tato skutečnost použít výhradu veřejného pořádku. Vždy je nutné jednoznačně prokázat, že úmyslem účastníka řízení bylo přiznat otcovství pouze z důvodu získání povolení k pobytu a zneužít tak jeden z nástrojů rodinného práva, jak uvádí žalovaný i městský soud.

[12] Stěžovatel dále namítal, že vydání správních rozhodnutí předcházela závažná procesní pochybení, protože správní orgán prvního stupně neinformoval stěžovatele o výslechu žalobkyně b). Pracovníci správního orgánu bez předchozího ohlášení přišli v brzkých ranních hodinách do místa bydliště žalobkyně b) a přímo na místě s ní sepsali protokol. Vzhledem k těmto skutečnostem nelze takový úkon považovat za relevantní důkaz, který lze použít ve správním řízení.

[13] Protože se jedná o jediný důkaz, na kterém správní orgány prvního i druhého stupně založily domněnku o závažném narušení veřejného pořádku, je stěžovatel toho názoru, že vzhledem k nepoužitelnosti důkazu neexistuje žádná skutečnost, která by potvrzovala účelové uznání otcovství.

[14] Stěžovatel nesouhlasí s argumentací městského soudu, že procesní vada správních orgánů nezpůsobila porušení žalobcova procesního práva, protože mu bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a stěžovatel neuvedl žádné námitky zpochybňující výpověď žalobkyně b). Dále se neztotožňuje s tvrzením městského soudu, že námitka byla vznesena až při jednání před soudem, tedy po uplynutí lhůty pro rozšíření žaloby. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud vydal rozhodnutí čj. 7 As 34/2009 - 64 až 28. 5. 2009, nemohl stěžovatel takovéto námitky dostatečně argumentačně podložit. Stěžovatel se domnívá, že takto zásadní námitka sama o sobě činí rozhodnutí správního orgánu nezákonným *ex officio*. Pokud by byla zásada koncentrace interpretována formalisticky – jako to učinil městský soud – bylo by jednání ve věci zcela zbytečné, protože veškerou argumentaci by museli žalobci uvést již v žalobním návrhu ve lhůtě 30 dnů od vydání napadeného rozhodnutí. Stěžovatel dále namítal, že vzhledem k délce soudního řízení by také mělo být žalobci umožněno, aby argumentoval aktuální judikaturou.

[15] Podle stěžovatele byla rozhodnutí správních orgánů založena na důkazu, který byl opatřen nezákonně a správní orgány nebyly oprávněny jej použít. Z důvodu chybějících dalších důkazů nebyl správní orgán oprávněn aplikovat výhradu závažného narušení veřejného pořádku. Stěžovatel proto vytýká městskému soudu, že se *„s mylnou argumentací a nezákonným postupem žalovaného ztotožnil a rozhodnutí žalovaného nezrušil"*.

[16] Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu ze dne 23. 9. 2009, čj. 5 Ca 67/2006 - 41, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření ke kasační stížnosti

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V. Přerušení řízení

[18] Nejvyšší správní soud po předběžném posouzení kasační stížnosti zjistil, že otázku významnou pro rozhodnutí věci řeší rozšířený senát Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 4/2010. Osmý senát proto usnesením ze dne 28. 12. 2010, čj. 8 As 26/2010 - 79, řízení do rozhodnutí rozšířeného senátu přerušil.

[19] Rozšířený senát posléze rozhodl usnesením ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151 (dostupné na www.nssoud.cz). Osmý senát proto v nyní posuzované věci rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku o pokračování v řízení (§ 48 odst. 4 s. ř. s.).

VI. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost je důvodná.

VI.I Procesní vady

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil námitku týkající se procesních pochybení městského soudu. Stěžovatel tvrdil, že v řízení před městským soudem včasně namítal, že nebyl informován o výslechu žalobkyně b); městský soud však tuto námitku nesprávně posoudil jako opožděnou.

[23] Nejvyšší správní soud se s výtkou stížnosti neztotožnil. Naopak souhlasil s názorem městského soudu, že žalobce namítal neumožnění jeho účasti při výslechu žalobkyně b) opožděně, protože tak učinil až při jednání. Z § 71 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo rozšířit ji o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. Žalobce namítal novou skutečnost až po uplynutí této lhůty, konkrétně při jednání; městský soud proto správně vyslovil, že tato opožděná námitka nemohla již mít vliv na přezkum napadeného rozhodnutí.

[24] Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že procesní vady v řízení před správním orgánem – tedy že se nemohl zúčastnit výslechu žalobkyně b) – namítal v zákonem stanovené lhůtě, protože judikát ve věci sp. zn. 7 As 34/2009 – na který odkazoval - byl publikován až po skončení lhůty pro podání žaloby a stěžovatel proto nemohl svá tvrzení před tímto okamžikem dostatečně argumentačně podložit. Taková výtka neobstojí. Pokud byla opožděná námitka – jak tvrdí stěžovatel – zásadního významu, měl ji v žalobě v zákonem stanovené lhůtě alespoň obecně uvést. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78: *„Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat“*. Stěžovatel tedy mohl v námitce uvést konkrétní skutečnosti, proti kterým brojil, aniž by uváděl vyčerpávající právní argumentaci, nebo pouze obecně vyslovit, s jakým postupem nesouhlasil. Tuto – ač obecnou - námitku by i tak městský soud posoudil a rozhodoval by o ní.

[25] Nejvyšší správní soud se také neztotožňuje s argumentací stěžovatele, že *„pokud by městský soud zásadu koncentrace vykládal takto formalisticky, bylo by jednání fakticky zbytečné a veškerá argumentace by musela být prezentována v žalobním návrhu 30 dnů od vydání napadeného rozhodnutí“* Toto tvrzení je v rozporu s § 71 odst. 2 s. ř. s. Městský soud pouze jednal v souladu se zákonem, což nelze považovat za formalismus.

[26] Omezení práva na rozšíření žaloby podle § 71 odst. 2 s. ř. s. zachovává princip staří úpravy § 250h odst. 1 o. s. ř (do r. 2002). Jak soudy správní, tak Ústavní soud potvrzují, že žalobu je možné rozšířit pouze do uplynutí lhůty pro podání žaloby, v otázce předkládání důkazů již soudy tak striktní nejsou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 2. 2006, čj. 3 As 43/2004 - 95, vyslovil, že *„podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je žalobce povinen v žalobě uvést, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení navrhuje provést. Neznamená to však, že by návrhy na provedení důkazů nemohl uvést i později. Koncentrační zásada se vztahuje pouze na rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo na rozšíření žaloby o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), nikoli na návrhy na provedení důkazů“*. Kdyby stěžovatel námitku alespoň obecně zmínil ve lhůtě stanovené zákonem, byl by následně oprávněn navrhovat nové důkazy, které by potvrdily jeho tvrzení učiněná v žalobě, což však neučinil.

[27] Stěžovatel taktéž nesprávně argumentuje 30 denní lhůtou pro podání žaloby. Ustanovení § 72 s. ř. s. stanoví, že žalobu lze podat do dvou měsíců poté, co bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem – nikoli do třiceti dnů, jak tvrdil stěžovatel.

[28] Nejvyšší správní soud uzavřel, že městský soud jednal v souladu s § 71 s. ř. s. a námitka stěžovatele je proto nedůvodná.

VI.II Narušení veřejného pořádku

[29] V další námitce brojil stěžovatel proti tomu, jakým způsobem správní orgány a městský soud interpretovaly § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a zejména neurčitý pojem „veřejný pořádek". V dosavadní judikatuře Nejvyššího správního soudu byl tento pojem vykládán různě. Kriteriem rozdílného výkladu byla míra přísnosti vůči narušiteli. Z toho důvodu předložil třetí senát usnesením ze dne 5. 5. 2010, čj. 3 As 4/2010 - 129, rozšířenému senátu otázku výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku" (v souladu s § 17 odst. 1 s. ř. s).

[30] Rozšířený senát dospěl v usnesení ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010 - 151, www.nssoud.cz, k závěru, že *„jednání cizince je narušením veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona v prvé řadě tehdy, pokud je jeho jednání skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti"* (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES). Tato interpretace však představuje stále pouze obecné kritérium posuzování možného použití výhrady veřejného pořádku a při použití § 119 je proto nutné rovněž zohlednit, že se v případě správního vyhoštění jedná o v podstatě nejvážnější možný zásah do práv cizince. Z toho důvodu je podle rozšířeného senátu nezbytné dané ustanovení aplikovat *„pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu"* (srov. bod 23 preambule a čl. 28 odst. 1 směrnice 2004/38/ES).

[31] Skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti pak podle rozšířeného senátu jistě *„není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana ČR"* (k tomu srov. rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Jipa*). Na druhou stranu se rozšířený senát neztotožnil ani se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku čj. 5 As 51/2009 - 68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně.

[32] Rozšířený senát se dále zabýval účelovým uzavřením manželství jako jednáním v rozporu s veřejným pořádkem. Již sama směrnice 2004/38/ES rozlišuje mezi důvody, na jejichž základě je možné omezit právo vstupu a právo pobytu, spočívajícími na jedné straně v ochraně veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti či veřejného zdraví (srov. zejm. kapitola VI směrnice) a na straně druhé ve zneužití práv nebo podvodu, např. účelovém sňatku (srov. čl. 35 směrnice). Rovněž text zákona o pobytu cizinců vedle sebe v některých ustanoveních staví samostatně existující důvody veřejného pořádku a důvody, jež tkví v obcházení zákona, zejména pak v účelovém uzavření manželství či účelovém prohlášení otcovství (ve znění účinném do 20. 12. 2007 se jednalo pouze o důvod účelového uzavření

manželství, text zákona byl přizpůsoben textu směrnice až novelou cizineckého zákona provedenou zákonem č. 379/2007 Sb.).

[33] Krom toho, že již samotný text směrnice i zákona zavdávají dostatečnou příčinu k tomu, aby byl odmítnut výklad, podle něhož by účelové uzavření manželství splývalo s důvody narušení veřejného pořádku, použití dalších kritérií posuzování narušení veřejného pořádku vymezených jak směrnicí, tak judikaturou Soudního dvora, tento prvotní dojem podle rozšířeného senátu pouze potvrzuje. *„Rozšířený senát má totiž za to, že samotný fakt účelového uzavření manželství nelze považovat za narušení veřejného pořádku, neboť zpravidla nejde o skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, který by navíc sám o sobě odůvodňoval tak vážný zásah do cizincových práv, jakým je vyhoštění z území České republiky. Tím spíše pak obvykle nepůjde o závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona.“*

[34] Rozšířený senát shrnul, že při výkladu pojmů *„veřejný pořádek“*, resp. *„závažné narušení veřejného pořádku“* pro účely výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců, *„je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů.“*

[35] *„Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“*

[36] Přestože v nyní posuzované věci vydal žalovaný napadené rozhodnutí již v roce 2006 – tedy před novelizací zákona o pobytu cizinců v souvislosti se směrnicí 2004/38/ES – lze i při rozhodování o této věci použít výklad pojmu „veřejný pořádek“, který provedl rozšířený senát.

[37] Na rozdíl od věci řešené rozšířeným senátem nebyl stěžovatel vyhoštěn na základě narušení veřejného pořádku z důvodu účelově uzavřeného manželství, ale důvodem pro vyhoštění bylo tvrzené účelové uznání otcovství. Jak správní orgány, tak soud považoval takové jednání za závažné narušení veřejného pořádku. Ve světle výše uvedených závěrů rozšířeného senátu však takový názor neobstojí. Podle rozšířeného senátu není účelové uzavření manželství závažným narušením veřejného pořádku v souvislosti s § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Podle osmého senátu proto v souladu se závěry rozšířeného senátu nelze bez dalšího považovat ani účelové uznání otcovství za jednání, které je skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti, které by představovalo závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 119 odst. 2 písm. zákona o pobytu cizinců.

[38] Pro doplnění Nejvyšší správní soud uvádí, že podle rozšířeného senátu nelze jako narušení veřejného pořádku hodnotit skutečnost, že stěžovatel pobýval na území České republiky jeden rok bez platného víza. Proto ani toto pochybení stěžovatele by samo o sobě vyhoštění s tvrzením závažného narušení veřejného pořádku neospravedlňovalo.

VII. Závěr a náklady řízení

[39] Je zřejmé, že rozsudek Městského soudu v Praze svým právním posouzením není v souladu s výše citovaným usnesením rozšířeného senátu. Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm se bude městský soud zabývat žalobními námitkami, vázán v souladu s § 110 odst. 3 s. ř. s. právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku.

[40] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. září 2011

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu